

תת"ע 2765/01/19 - מדינת ישראל נגד יונה אפרת

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 2765-01-19 מדינת ישראל נ' יונה אפרת
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יונה אפרת

הנאשמת

הכרעת דין

בפתח החלטתי אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשמת וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בו יוחסה לה עבירה בניגוד לתקנה 33(א) בתקנות התעבורה, נהיגה בשול הדרך. מטעם המדינה העידו שוטרת תנועה ומתנדב משטרה אשר ביצעו במשותף את פעולת האכיפה כלפי הנאשמת בפרשה זו.

עדת התביעה (ע.ת 1) העידה כי עמדה מחוץ לניידת משטרה אשר חנתה ליד תחנת אוטובוס.

לפי עדותה (אשר נתמכה בעדות הנאשמת) תחנת האוטובוס הייתה ממוקמת לאחר פנייה ימינה בצומת אליו הגיעה הנאשמת שם התכוונה הנאשמת לפנות ימינה.

לטענת ע.ת 1 היא הבחינה בנאשמת כאשר היא נוסעת בשול הדרך תוך שהיא עוקפת מימין "פקק תנועה" של רכבים אשר המתינו ברמזור בצומת לנסיעה ישר.

ע.ת 2 (מתנדב משטרה) העיד כי עמד בצומת עצמו במרחק מעדת תביעה 1 ולמעשה ניהל תקשורת עם השוטרת באמצעות מכשיר קשר.

עד זה אישר בעדותו כי ראה את הנאשמת נוסעת בשול הדרך וזאת כדי לעבור מימין על פני "פקק תנועה" שנוצר מכלי רכב הממתנים לנסיעה ישר ברמזור.

עד זה היה מי שעיקב את הנאשמת וטען בפניה כי ביצעה את העבירה שעה שמי שרשמה את הדוח עצמו הייתה עדת תביעה מספר 1.

הנאשמת מצידה טענה בתוקף כי לא עקפה כלל את הרכבים העומדים מימין.

לטענתה במקום האירוע יש נתיב השתלבות לימין, היא מעולם לא נסעה בשול הדרך, וכל נסיעתה מימין לטור כלי הרכב הייתה כאשר היא בנתיב ההשתלבות.

עוד טענה הנאשמת כי עדת תביעה 1 כלל לא ראתה את העבירה לכאורה, לא הייתה בשום שלב בקשר ישיר איתה ולכן עדותה לא יכולה לשמש כראייה כנגדה.

לתמיכה בטענה זו הגישה הנאשמת סרטון של זירת האירוע בעקבותיו קבע בית המשפט ביקור במקום אשר התבצע ביום 11.8.19.

לביקור עצמו התייצבו התובע וע.ת. 1, כאשר הנאשמת בחרה שלא להתייצב אף שזימון נשלח אליה באמצעות המזכירות.

במהלך הביקור במקום צפה בית המשפט בכביש ממנו הגיעה הנאשמת לטענת עדי התביעה זאת הן ממיקום ע.ת. 2 והן ממיקום ע.ת. 1 כפי שהעידו וכפי שאישרה ע.ת. 1 בביקור במקום.

בשל הפרשי גבהים משמעותיים בין מיקומה של ע.ת. 1 במהלך האירוע ומיקומה של הנאשמת המתקרבת עם רכבה לצומת (כפי שהדבר נצפה בבירור במהלך הביקור במקום) שוכנעתי כי אף שע.ת. 1 יכלה לראות את רכב הנאשמת המתקרב לצומת, **אין כל וודאות או יכולת ממשית של ע.ת. 1 לדעת האם רכב זה נוסע על שול הכביש או שהוא נע בנתיב ההשתלבות** (כפי שטענה הנאשמת לכל אורך עדותה).

בהחלט יתכן כי ע.ת. 1 האמינה בתום לב כי הנאשמת נוסעת בשול זאת בהישען על התקשורת שהייתה לה עם ע.ת. 2, אך שוכנעתי מהביקור במקום כי לא הייתה לע.ת. 1 יכולת עצמאית לראות את מיקום גלגלי רכב הנאשמת ביחס למבנה הכביש במקום.

אני מחליט לכן לא לתת כל משקל לעדותה של ע.ת. 1 בפרשה זו.

ביחס לעדותו של ע.ת. 2, המדובר במיקום שונה לחלוטין של העד במהלך האירוע, וממיקום זה כפי שבחנתי אותו בביקור במקום, ניתן היה להבחין ברכב הנאשמת המתקרב ולדעת האם הוא נוסע בשול הדרך או על נתיב ההשתלבות.

במהלך הביקור במקום ניתן היה להבחין בבירור בקיומו של נתיב השתלבות ארוך המאפשר לתנועה המגיעה ממזרח לכיוון מערב השתלבות ימינה ללא צורך להמתין ברמזור לנסיעה ישר.

בית המשפט מודע לעובדה כי הצומת נשוא כתב האישום עבר שיפוץ, אך לטענת הנאשמת בעדותה צד זה של הצומת לא עבר כל שינוי מהותי והמדינה מצידה לא הוכיחה אחרת במהלך פרשת התביעה.

עדותו של ע.ת. 2 נראתה לי עדות אמינה ולא מצאתי בה כל סימון לאי אמירת אמת.

מנגד, גם עדות הנאשמת אשר טענה בתוקף כי סטיית רכבה ימינה היה לצורך השתלבות בנתיב ההשתלבות ולא לצורך נסיעה בשול, נראית לי אמינה ולא מצאתי גם בה כל סתירה מהותית המעידה על עדות שקרית.

המדובר במצב בו הראיות שהציגו הצדדים מאוזנות ולא מצאתי כל הצדקה להעדיף את ראיות התביעה על פני ראיות ההגנה.

שקלתי את בקשת התביעה להרשיע את הנאשמת לפי סעיף 184 בחוק סדר הדין הפלילי בעבירה בניגוד לתקנה 40(א) בתקנות התעבורה (סטייה מנתיב) שכן לטענת המדינה גם אם לא הוכחה עבירה בניגוד לתקנה 33(א), הצליחה המדינה להוכיח כי הנאשמת סטתה מנתיבה ומאחר וניתנה לה הזדמנות להתגונן, יש להרשיעה לפחות בעבירה זו.

הגעתי למסקנה לפיה אין הצדקה להרשעה זו:

הנאשמת אישרה כי סתתה מנתיבה לצורך פנייה שמאלה וזאת אגב כניסה לנתיב השתלבות.

סטייה מסוג זה מותרת לפי החוק ואין המדובר בעבירה על תקנה 40(א) בתקנות התעבורה.

אני קובע כי נותר ספק ביחס לביצוע עבירה בניגוד לתקנה 33(א) על ידי הנאשמת, ובנסיבות אלה אני מחליט לזכות את הנאשמת מעבירה זו ולו מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תש"פ, 28 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

עותק יישלח לצדדים על ידי המזכירות.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום.